

— Забъркахме си царщината, па е редъ сега да гледаме и презъ игляно ушо. Де що богатство имаме, трѣбва да се тури въ работа. Рудитѣ сж голѣмо богатство, стига да ги има. Изглежда, че вашитѣ землища тукъ не сж праздни: ей задъ планината ви е Бѣлоградчишкото „Рудине“. Остава да се потърси.

— Търсенето е лесно, ете, — подхваща пакъ досѣтливиятъ старей. — А може и да знаемъ, ама. . .

— Да има нѣщо и за предъ кума, ще речешъ, а?

— Е, па. . .

— Азъ затова ви и говоря, стари. Народътъ всичко знае. Вашитѣ дѣди и прадѣди сж живѣли по тоя край, кажете, хиляда години. Не може да не се знае всичко! А за другото — ето ви учителитѣ: тѣ ще наредятъ. Има законъ по тази работа: открийте само земното богатство! И недейте обажда никому, кжде сте го открили, докато не се заячите съ контрактъ.

Старейтъ се спогледватъ опулени. Може би, тѣзи хора наистина иматъ на рѣка рудни богатства въ своето землище, (Скоро следъ нашето посещение въ Яньюецъ, Петъръ донесе отъ тамъ кжсове битоминозни лигнити).

XVII

Тодорчо — известенъ въ Върбовчець оригиналъ — впрѣгна своитѣ волски кола, напълни я съ слама и женитѣ се настаниха въ нея, кажете, като въ първокласно купе по же-